

Němá dívka

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

Dokáže policejní psycholog
Sebastian Bergman
přimět desetiletou
svědkyni, aby promluvila?

ROSENFELDT HJORTH
HJORTH & ROSENFELDT
ROSENFELDT HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Netuší, co je dnes za den.

Ale každopádně je volno. Sedí tu v pyžamu, přestože už je po deváté ráno.

Celá rodina je doma a z obývacího pokoje sem doléhá zvuk seriálu Spongebob v kalhotách.

Maminka před něj postaví misku s jogurtem a zeptá se, jestli si po čurání umyl ruce. Přikývne. Pak chce ještě vědět, jestli by si nedal chleba. Chlapec zavrtí hlavou. Jogurt stačí. Je vanilkovo-banánový. Hoch by měl chuť na lupínky Frosties, jenže ty dojedl Fred, takže on se nejspíš bude muset spokojit s ovesnými polštářky. Za odměnu si hned po snídani může pustit DVD. Rozhodne se pro Transformers 3: Temná strana Měsíce.

Už poněkolikáté.

V tu chvíli někdo zazvoní u dveří.

„Kdo to může takhle po ráno být?“ diví se maminka a jde otevřít. Ozve se povědomé cvaknutí kliky a poté vrznou dveře, ale to si hoch ani nestačí uvědomit.

Do ticha zaburácí rána a zdá se, že v předsíni něco spadlo na zem.

Chlapec nadskočí a jogurt vyšpláchne na stůl. Hoch si toho ani nevšimne. Z prvního patra se ozve tatínkův znepokojený hlas. Dneska si přispal, ale teď rychle vstává, jsou slyšet jeho kroky.

Ve dveřích do kuchyně se objeví postava.

A v ruce drží pušku.

Ted jsou na to dvě.

Rozdvojila se.

Jedna část zůstala venku a druhá se skryla uvnitř.

Zvnějšku byla stále v pohybu.

Cítila se rozpolcená, ale měla před sebou cíl. Ve škole je učili, že když se člověk ztratí, má si sednout na zem a počkat na místě. Ona ale toužila utéct co nejdál.

Přemýšlela, jestli se ztratila.

Nevěděla sice, kde přesně je, ale svým cílem si byla jistá. Nezatoulala se daleko od silnice. Slyšela projíždějící auta. Mohla by na tu cestu dojít. Pokračovat podél ní a schovat se, když někdo pojedje okolo. Napadlo ji, že by mohla najít nejbližší ukazatel, utvrdit se, že jde správně, a znovu se ukrýt v lese. Takže se neztratila. Tím pádem nemusí čekat na místě. Navíc bylo chladno, což ji nutilo jít dál. Při chůzi se zahřeje. Nebude mít takový hlad. Znovu vyrazila.

Uvnitř spočívala bez hnutí.

Nejdřív se rozběhla. Zvnějšku i uvnitř. Bezhlavě prchala. Uvědomila si, že zapoměla, před čím to vlastně utíkala. A kam. Nebylo to místo ani prostor, jednalo se spíše o... jakýsi pocit...

Nevěděla. Ale právě tam spočívala a byl tam klid a prázdnota.

Ona sama je prázdnota a klid.

Všude vládlo ticho.

To jí připadalo nejdůležitější. Cítila, že dokud bude tiše, je v bezpečí. Na tom místě, které žádným místem nebylo. Ve tmě, která nebyla tmou. Pomyslela si, že sem nepronikají žádné z těch barev, které vidí venku. Všem se uzavřela. Potřebovala pocit bezpečí. A věděla, že ten zmizí, jakmile vystoupí z ticha. Cítila to. Cítila, že slova by ji prozradila. Neviditelné stěny, které si vybuodovala, by zmizely a všechno to skutečně by se vrátilo. Hrůza, která tam venku číhá.

Rány, křik, teplá červeň a strach.
Strach ostatních i její vlastní.
Tíše a bez hnutí zůstávala uvnitř.

Venku však musela jít dál.

Věděla, že musí tam, kde ji nenajdou. Někam, kde se s ní nebudou pokoušet mluvit. Ta venku musí ochránit tu druhou uvnitř.

Věděla, kam se potřebuje dostat.

Vyprávěli jí o jednom místě. Varovali ji před ním. Říkali, že když tam člověk vejde, tak už ho nikdo nikdy nenajde. Nikdy. Takhle jí to povídali. Nikdo ji nenajde.

Ta venku se pevněji zavinula do tenké bundy, kterou měla na sobě, a zrychlila krok.

Ta uvnitř se schoulila do klubička a cítila se čím dál menší. Doufala, že nakonec zmizí docela.

Aнна Erikssonová čekala v autě před světle žlutým domem.

Vanja měla zpoždění. Anna si pomyslela, že se jí to nepodobá. Nejspíš další důsledek toho, co se s Vanjou během několika posledních měsíců stalo.

Nejhorší bylo, že se jim přestala ozývat.

Anna sama to dokázala přijmout. Chápala ji. Dokonce jí připadalo, že si to svým způsobem zaslouží. Dlouhé hovory mezi matkou a dcerou k jejich vztahu upřímně řečeno nikdy nepatřily.

Valdemar to nesl hůř. Z jeho bývalého já zbyly jen trosky a nezpůsobila to ani tak nemoc, jako spíše to, že se jich Vanja začala stranit. Nesmírně ho to bolelo. Neustále o dceři mluvil

a opakoval, že jí neměli zamlčovat pravdu. Tolik toho měli udělat jinak. Utekl snad hrobníkovi z lopaty jen proto, aby teď žil život plný výčitek a poraženectví? Annu celá situace trápi-la také, ale snášela ji lépe. Vždycky byla silnější než její muž.

Valdemara sice propustili z nemocnice před více než měsícem, ale stále vůbec nevycházel z bytu. Tělo podle všeho přijalo novou ledvinu bez problémů, jenže Valdemar nedokázal přijmout svůj nový svět. Svět bez Vanji. Odstrkoval od sebe všechno a všechny.

Annu. Těch několik málo kolegů, kteří se mu navzdory jeho prohřeškům ozvali. I tu hrstku přátel, kteří se pak postupně ozývat přestali.

Zdalo se, že ho nezajímá ani vyšetřování jeho osoby. Podezření z daňových úniků a finančních machinací bylo sice závažné, ale ve Valdemarových očích vše přebila zrada, které se dopustil na Vanje.

Když se to dozvěděla, zuřivě se do něj pustila. Bylo to strašné. Křik, nadávky, slzy. Ani on, ani Anna tak Vanju ještě nezažili.

Byla rozlícená.

A hluboce zraněná.

Výčitky se točily kolem jediného: Jak jí to mohli udělat? Co jsou vůbec za lidi? Jaký rodič dokáže provést něco takového?

Anna to chápala. Kdyby byla na Vanjině místě, uvažovala by stejně. Ano, šlo o oprávněné, pochopitelné otázky. Zato odpověď na ně se Anně nelíbila.

Ona sama. Ona je rodič, který něco takového provedl.

Během nejhrošších hádek už se Vanji několikrát málem zeptala.

„Chceš to vědět? Vážně chceš vědět, kdo je tvůj otec?“

Ale nakonec se pokaždé ovládla. Nic neřekla. Jen prohlásila, že je to jedno.

Ne snad kvůli tomu, aby chránila Sebastiana Bergmana. Chápala, o co se ten chlap snaží. Že se pokouší Vanje vetřít

do života. Získat něco, co mu nepatří, jako vymahač, který se z lidí snaží vymámit neexistující dluh.

Sebastian nikdy nebyl Vanjiným otcem. Věděla, že tím je Valdemar. Byl jím vždycky a naplno. A je jedno, že na tom papíru z nemocnice, kterým se Vanja vztekle oháněla, stálo něco jiného. Jediná světlá stránka toho všeho byla, že Sebastian nebude moci využít nastalé situace ve svůj prospěch. Byl totiž do těch lží zapletený stejně jako Anna sama. Kdyby teď Vanje prozradil, jak dlouho už ví pravdu, zklamal by ji stejně jako ona a Valdemar.

A Vanja by ho také začala nenávidět.

Odcizili by se.

Sebastian si toho byl vědom. Během posledních týdnů Anně několikrát volal a v podstatě žadonil, aby mu pomohla vymyslet způsob, jak Vanje říct pravdu. Anna odmítla. Řekla, že mu nikdy nepomůže vrazit klín mezi Vanju a Valdemara. Nikdy. To byla jedna z mála věcí, které věděla jistě. Všechno ostatní jí splývalo.

Ale rozhodla se, že dnes vezme všechno znovu do vlastních rukou.

Udělá první krok, aby vše napravila.

Měla to vymyšlené.

Domovní dveře se otevřely a objevila se v nich Vanja. Se zvednutými rameny a rukama v kapsách kabátu. Pod očima měla tmavé kruhy, byla bledá a vypadala unaveně. Jako by během pár měsíců o několik let zestárla. Když přecházela ulicí k autu, odhrnula si z čela zplihlé, nemyté vlasy. Anna si utírdila myšlenky, zhluboka se nadechla a vystoupila.

„Ahoj. To je dobře, žes přišla,“ prohlásila a snažila se znít co nejveseleji.

„Cos chtěla?“ opáčila Vanja. „Mám spoustu práce.“

Naposledy spolu mluvily před třemi týdny a Anně připadalo, že tentokrát zní Vanjin hlas trochu mírněji. Že by se přání stalo otcem myšlenky? napadlo ji.

„Chci ti něco ukázat,“ nadhodila opatrně Anna.

„A co?“

„Pojedeš se mnou? Řeknu ti to v autě.“

Vanja si ji nedůvěřivě prohlížela. Anna věděla, že čím déle vydrží stát beze slova, tím větší je šance, že s ní Vanja pojede. To ji jejich dřívější hádky naučily. Nesmí na ni udeřit přímo a prosazovat svou. Vanja se nesmí cítit zahnaná do kouta. Pokud má s Annou jet, musí se rozhodnout sama — bez nátlaku a z vlastní vůle.

„Uvidíš, že to bude stát za to,“ pokračovala Anna obezřetně.
„Jsem si jistá.“

Vanja nakonec přikývla a došla ke dveřím auta. Nastoupila. Beze slova.

Anna nastartovala a vyjela. Ticho prolomila přibližně ve chvíli, kdy projížděly okolo čerpací stanice ve čtvrti Frihamnen. Tam udělala první chybu.

„Pozdravuje tě Valdemar. Stýská se mu po tobě.“

„Mně se po tátovi taky stýská. Myslím tím po tom pravém tátovi,“ odsekla Vanja.

„Mám o něj trochu strach, abych se přiznala,“ řekla Anna.

„Můžete si za to sami,“ vpadla jí Vanja do řeči. „To vy jste mi celý život lhali.“

Anna cítila, že stojí na prahu další hádky. Jen ho překročit. Ano, pomyslela si, je pochopitelné, že má Vanja vztek. Přesto si přála, aby její dcera pochopila, že svým chováním zraňuje ty, kdo ji milují, stojí za ní a celý život ji podporují. Chtěla Vanje vysvětlit, že lhali jen proto, aby ji chránili. Nechtěli jí ublížit. Vanja však zjevně čekala na jakoukoli záminku, aby mohla rozčileně vybuchnout, proto se Anna pokusila zmírnit napětí.

„Já vím, já vím. Promiň, vážně se s tebou nechci hádat. Ne dneska...“

Zdálo se, že Vanja je ochotná přistoupit na dočasné příměří. Dál pokračovaly beze slova. Mířily ulicí Valhallavägen západně k výpadovce u Nortullu ve Vasastanu.

„Kam to jedeme?“ zeptala se Vanja, když projížděly okolo hotelu Stallmästargården.

„Chci ti něco ukázat.“

„A co?“

Anna neodpovídala. Vanja se k ní otočila.

„Tvrdilas, že mi to řekneš v autě, tak teď máš možnost.“

Anna se zhluboka nadechla, ale nepřestávala se soustředit na provoz a silnici před sebou.

„Vezmu tě za tvým otcem.“

„Už můžete jít dovnitř.“

Erik Flodin se otočil k bílému dvoupatrovému domu. Na terase stál technik Fabian Hellström, který s ním přijel z Karlstadu, a ukazoval na budovu za sebou. „Jsme s tím skoro hotoví.“

Erik zvedl ruku na znamení, že ho slyšel, a znovu se zadíval do krajiny, která se před ním otevírala.

Krásné místo.

Svěží jarní trávník sahal až ke kamenné zdi, za níž se protíraly lány polí, kde ještě nestihlo nic vyrůst. O kus dál byl vidět tmavý pruh stále zelených jehličnanů, kterými tu a tam začínaly prosvítat rašící světlé pupeny listnatých stromů. Nad poli se vznášelo káně a přerušovalo ticho svými pronikavými, naléhavými výkřiky.

Erika napadlo, zda nemá zatelefonovat Pie před tím, než vejde. Stejně se dozví, co se stalo, a bude z toho zoufalá. Zásáhne to život v celém okrese.

V jejím okrese.

Erik si uvědomil, že kdyby jí zavolał teď, začne se Pia vyptávat. Bude se chtít dozvědět víc.

Všechno.

A on sám zatím ví pouze to, co mu řekli kolegové, kteří sem dorazili před ním.

Tak čemu by prospělo, kdyby jí zavolal?

Ničemu.

Rozhodl se, že Pia počká. Pohlédl na dětské pískoviště po pravé straně. Žlutý plastový nákladáček měl korbu plnou vody, protože o víkendu přšelo. Ležela tam lopatka, hračka Transformer obalená pískem a dva dinosauři.

Erik si povzdechl a vydal se do domu k mrtvým.

Fredrika Franssonová postávající u hlídkového vozu se k němu beze slova připojila. Právě ona byla na místě první a ona mu také stručně vyložila, o co se jedná. Znali se z dřívějšíka. Pracovali spolu, dokud Erika nepovýšili na vrchního komisaře a nepřeveleli ho do Karlstadu. Podle jeho názoru byla Fredrika dobrá policistka. Důkladná a zapálená do práce. A taky o dvacet centimetrů menší a dobrých deset kilo těžší než Erik. Ten při svých 185 centimetrech vážil 78 kilogramů. Zato o Fredrice zlé jazyky říkaly, že je širší než delší. Ona sama o své nadváze nikdy nemluvila. A popravdě řečeno ani o čemkoli jiném. Nebyla příliš hovorná.

Když Erik došel na verandu k první oběti, zdálo se mu, že cítí střelný prach. Ale věděl, že to není možné. Soudní lékař už oběti zběžně ohledal a předběžně určil dobu úmrtí. Bylo to zhruba před čtyřiadvaceti hodinami. I kdyby vchodové dveře byly zavřené — což podle devítileté holčičky od sousedů, která si sem přišla hrát, nebyly —, uběhlo příliš mnoho času na to, aby ve vzduchu zůstaly pachové stopy po střelbě.

Erik si oblékl bílé gumové rukavice, nasadil návleky na boty a teprve pak vešel do domu. Vedle botníku stál květináč s březovými větvemi ozdobenými pestrobarevnými velikonočními vajíčky. Erik několik větviček odhrnul stranou a klekl si k ženě, která ležela na zádech na hrubé kamenné podlaze. První ze čtyř obětí.

Čtyři mrtví.

Dva z nich byly děti.

Rodina.

Zatím neurčili jejich totožnost, ale věděli, že v domě bydleli jeho majitelé Karin a Emil Carlstenovi se syny Georgem a Fredem. Takže bylo Erikovi jasné, že žena před ním bude nejspíš Karin Carlstenová. Kolegové ze Stockholmu, Göteborgu, a někdy dokonce i z Karlstadu se občas podívovali, jak je možné, že Erik v Torsby nezná úplně každého. Vždyť odtamtud snad pocházíš, ne? ptali se. A není Torsby náhodou jenom taková zastrčená díra v lesích? Erik si většinou odevzdaně povzdychl. V okrese žilo téměř dvanáct tisíc lidí, z toho přes čtyři tisíce v městečku Torsby. Kdo ve Stockholmu zná čtyři tisíce lidí? Nikdo.

S Carlstenovými se tedy neznal, přesto mu připadalo, že o nich už slyšel. Neměli náhodou nedávno nějaké opletačky s policií?

„Znala jsi je?“

Erik vzhlédl k Fredrice, která si na prahu s jistými obtížemi nasazovala návleky na boty.

„Ne.“

„Mám pocit, že jsme s nimi v zimě měli tu čest.“

„Je to možné.“

„Mohla bys to prověřit?“

Fredrika přikývla, stáhla modrý návlek, který se jí podařilo nasoukat na jednu nohu, a zamířila ven k autu. Erik se znovu otočil k asi pětatřicetileté tmavovlásce ležící na podlaze v předsíni.

Měla díru v hrudníku. Velkou. Téměř deset centimetrů. To byla příliš velká rána na zbraň s drážkovaným vývrtem hlavně, jako je pistole nebo kulovnice. Podobalo se to spíš vstřelu dvouhlavňovou brokovnicí. Množství krve na podlaze naznačovalo, že i otvor, kudy střela z těla vylétla, je rozsáhlý. Erik odhadoval, že útočník pálil z bezprostřední blízkosti.

Mezi pokožkou a hrudní kostí se při výstřelu nahromadily výbušné plyny a tkáň se tlakem potrhala. Na kůži kolem místa vstřelu i na ženině bílém pleteném svetru bylo patrné začernání. Smrt musela nastat okamžitě.

Podíval se ke vstupním dveřím. Ležela sotva metr od nich. Jako kdyby útočník čekal, až otevře, okamžitě jí přitiskl pušku na prsa a vypálil, než stihla cokoli udělat. Síla nárazu ji odhodila. Střelec — ať už to byl kdokoli — ji posléze musel překročit a pokračovat dál do domu.

Erik se narovnal a šel dál.

Z předsíně se vcházelo do velké kuchyně. Kdyby byl dům na prodej, realitní makléř by místnost určitě označil za „kuchyni v rustikálním stylu“. V rohu stál zděný sporák se sopouchem. Pěkná podlaha z borového dřeva. I strop byl dřevěný. U stěny stála selská lavice, nad kterou byla zavěšena sázecí lopata na chleba a další kuchyňské náčiní, jehož účel Erik neznal. Zbylé kuchyňské vybavení bylo moderní, až na stará kamna na dřevo.

Na prostorném borovicovém stole ležely zbytky snídaně. Miska s něčím, co vypadalo jako jogurt a ovesné polštářky. Převržená židle. A pod ní na podlaze chlapec, asi osmi nebo devítiletý. Ještě v pyžamu.

Jsou velikonoční prázdniny.

Tím pádem děti nemusely do školy.

Bohužel, pomyslel si Erik.

Když si chlapce prohlédl lépe, potvrdila se jeho teorie o brokovnici. Jedna ruka vypadala v rameni téměř ustřelená. Hoch měl i menší rány na krku a tváři. Jednotlivé broky. Erik odhadoval, jak je to daleko ke dveřím — pro případ, že vrah střílel odtamtud. Dva tři metry? Dost na to, aby se projektily rozptýlily. Možná chlapce nezabily okamžitě, ale stejně vzápětí vykrvácel.

A jak to bylo dál? uvažoval Erik.

Někdo tudy běžel poté, co byl chlapec zasažen. A bylo to dítě. Erik si v krvi kolem stolu všiml stop dětských nohou. Za-

díval se směrem k místnosti, do které se vcházelo z kuchyně. Nevelký obývací pokoj s televizí a DVD přehrávačem. Druhý z chlapců tam možná sledoval nějaký program. Potom zaslechl výstřely. Možná vstal už při první ráně. Ve dveřích viděl, jak mu zastřelili bratra. Dal se na útěk. Kam? Stopy vedly ke schodům do prvního patra.

Proč ho vrah nezastřelil v kuchyni? Že by musel dobíjet? Erik se rozhlédl. Na podlaze žádné prázdné nábojnice nenašel. Řekl si, že se zeptá Fabiana, jestli je neposbíral.

„Jan Ceder.“

Erik málem nadskočil. Fredrika se mu za zády zjevila zničehonic.

„Carlstenovi na něj v prosinci podali trestní oznámení,“ pokračovala Fredrika s pohledem upřeným na chlapečka na podlaze.

„A za co?“

„Pytláctví.“

„Za co přesně?“ dodal Erik trpělivě.

„Našli na Cederově pozemku zabitého vlka a natočili to.“

„Takže ho dostali.“

„Napařili mu pokutu,“ přitakala Fredrika.

Erik pokývl hlavou.

Takže lovec.

A brokovnice. Samozřejmě to nic neznamenalo, věděl, že v kraji se to lovci i puškami jen hemží, ale začátek to byl dobrý.

„Minulé úterý jim vyhrožoval.“

Erik se zarazil a prolétlo mu hlavou, jestli ji chápe dobře. S Fredrikou to občas bývalo těžké, protože zásadně nemluvila víc, než bylo nezbytně nutné. A občas neřekla vůbec nic.

„Myslíš Cedera?“ ujišťoval se. „Chceš říct, že Jan Ceder Carlstenovým v úterý vyhrožoval?“

Fredrika přikývla a poprvé od okamžiku, kdy přišla do kuchyně, se na Erika otočila.

„Před plaveckým stadionem. Máme na to několik svědků.“

Erik v rychlosti uvažoval nad tím, co se dozvěděl. Že by to bylo takhle jednoduché? Může se někdo chovat tak průhledně? Odpověď na obě otázky zněla ano. Surový zločin automaticky neznamená složitost a promyšlenost. Vlastně je to spíš naopak.

„Chci si s ním promluvit,“ oznámil Fredrice. „Předvedte ho.“

Fredrika odešla z kuchyně. Erik znovu promýšlel své rozhodnutí a sledoval přitom drobné krvavé šlépěje, které mířily ke schodišti.

Výhrušky.

Lovec.

Brokovnice.

Erik si upřímně přál, aby to tak skutečně bylo. Velel oddělení násilných činů policie ve Värmlandu teprve asi dva měsíce a skutečně nechtěl, aby se tento případ táhl delší dobu. A věděl, že Pia bude jeho názor sdílet. Bude trvat na tom, aby se vše rychle objasnilo. Aby na to obec mohla zapomenout a žít dál.

Krvavé šlépěje byly s každým dalším krokem méně zřetelné a kousek od schodiště zmizely úplně. Erik se opřel o bíle natřené zábradlí a vydal se nahoru.

Schodiště v patře ústilo do úzké chodby s trojmi dveřmi. Dvoje byly otevřené. Erik nahlédl do pokoje po své levici. Stála tam palanda a na podlaze ležely hračky, takže usoudil, že se jedná o dětský pokoj. Došel na konec chodby a zastavil se. Opřeny o zavřené dveře do koupelny tam seděl Emil Carlsten. Vypadal o několik let starší než Karin. Možná to bylo tím, že měl šedé vlasy. Každopádně byl mrtvý. Zjevně ho zastřelili brokovnicí. Doprostřed hrudi. Erik si představil, jak se Emil vyřítíl z ložnice a ocitl se proti střelci, který stál na posledním schodu.

Erik se rozhlédl. Nezdálo se, že by si muž opatřil nějakou zbraň. Přitom musel slyšet, co se odehrává v přízemí. Přesto vyběhl z pokoje s holýma rukama.

Erik si pomyslel, že v takovém případě člověk nejspíš neuvažuje jasně. Sám si nedokázal představit, jak by se zachoval, kdyby se něco podobného odehrálo u nich doma. Kdyby tam dole byla Pia s jejich dcerou.

Překročil mužovy natažené nohy a vstoupil do ložnice. Věvodila jí manželská postel. Velká přinejmenším dva krát dva metry. Spousta prostoru pro děti, které trápí noční můry. Přehoz i ozdobné polštáře byly na svých místech. U postele stály dva noční stolky a u stěny prádelník se zrcadlem. U druhé zdi šatní skříň. Ta uprostřed byla pootevřená.

Zjevně patřila Karin.

Visely tam šaty, blůzy a sukně.

Na podlaze mezi botami čouhaly ven dvě bosé nožičky. Erik došel ke skříni.

Úplně vzadu seděl druhý chlapec. Schoulil se, jak to jen šlo. Na kolenou měl deku, jako by se chtěl schovat. Tak proto se Emil nedostal dál než ke dveřím do koupelny? napadlo Erika. Viděl snad, jak syn prchá nahoru, a pokusil se ho ukrýt?

Snažil se ho zachránit.

Nepodařilo se mu to.

Vrah ho našel. Musel stát na tomtéž místě jako teď Erik. Asi metr od chlapce. Hlaveně pušky byla ještě blíž. Rána mu téměř ustřelila hlavu.

Erik se odvrátil. Mnohokrát byl svědkem zrůdností, jakých se lidé dokážou dopustit, ale tohle...

Děti. V pyžamkách. Ty bosé nožičky.

Erik dosedl na ustlanou postel a zhluboka dýchal. Dusil v sobě pláč. A v té velké manželské posteli, s očima plnými pálicích slz přísahal, že ho dostane. Dostane člověka, který to spáchal. Nevzpomínal si, že by si kdy něco podobného slíbil. Rozhodně ne těmito slovy. Postará se, aby pachatele dopadli.

Za každou cenu.

Sebastian šel do práce ve čtvrti Kungsholmen pěšky jako obvykle.

Byl to jeho nový zvyk. Zabralo to totiž více času a jemu se zdálo, že čím méně se bude zdržovat ve svém bytě, tím lépe. Začal vážně uvažovat o tom, že by se přestěhoval. Stejně trávil většinu času mimo domov. V bytě neměl stání. Pochodoval tam a zpátky, znovu četl knihy, které už znal. Ale cítil takový neklid, že se do dalšího románu pustil dřív, než předchozí dočetl do konce. Kapitola sem, kapitola tam. Přitom mu myšlenky neustále odbíhaly do všech stran.

Dokonce i ženy ho přestaly bavit. S flirtováním sice neskončil nadobro, protože mu přinášelo jistou úlevu, ale sám byl překvapený, jak dlouho už žádné rande nedotáhl do konce. To se mu nepodobalo.

Ursula ležící na podlaze...

Nedokázal ten výjev dostat z hlavy.

Krev proudící z pravého očního důlku, jako by v něm praskl naplněný sáček. Mokré, spleené vlasy. Připadalo mu, že je v předstí stále cítit ten nasládlý pach, i když ji celou vydrhl chlorem.

A tak každý den chodil do kanceláře. Potřeboval pracovat. Nejlepší by bylo nějaké zapeklité vyšetřování. Něco tak složitého, že by si to žádalo veškeré jeho soustředění.

Jenže jako naschvál zrovna žádný případ nebyl. Ani jeden policejní okrsek v současné době nepotřeboval jejich pomoc, a tak si tým vybíral zasloužené volno jako náhradu za své obvyklé přesčasy. I Billy, který většinou do kanceláře chodil, i když právě žádný případ nevyšetřovali, se teď v práci objevoval jen zřídkakdy. Občas si přišel přečíst elektronickou poštu a tím to končilo.

Torkela teď Sebastian vídal ještě méně. Napadlo ho, že je to nejspíš jen dobře.